Dies i dies | 20 | Actualitzat el 14/06/2011 a les 07:00

El Bob Dylan vocalista

El número u del folk mundial va fer setanta anys el 24 de maig passat (van recordar-se'n aquí i aquí). Quan en tenia poc més de vint van voler fer d'ell un guru de cartró-pedra, i ell va posar-se una cuirassa per mantenir-se jove per sempre i poder escoltar tranquil els repics de llibertat. El que hi ha dins aquell cap només ho sap ell. Potser també ho va saber fa temps el dement Woody Guthrie, quan el jovenet de Duluth va anar a veure'l i va cantar-li, tots dos sols en una habitació d'hospital.
Arxiversionat, criticat, idolatrat, psicoanalitzat? una de les moltes coses que es diuen d'ell és que no sap cantar. Però em sembla que a ell no li deu interessar que es digui "que bé que canta!", sinó comunicar de la millor manera possible el que vol dir. Si canta, gemega i escup com un borratxo rodamón mort de gana és perquè vol semblar un borratxo rodamón mort de gana. Per això no s'emmiralla en Caruso sinó en un actor com Maurice Chevalier.
I a pesar de totes les màscares que es va posant, quan vol pot cantar molt bé. Amb quina gràcia es versiona a si mateix cantant "Girl from the North Country" al costat de **Johnny Cash**, i quin doll elegant de veu que deixa anar puntualment al llarg de *Desire* (Columbia, 1975), sobretot a "One More Cup of Coffe" o a "Sara", cançons melismades i concebudes sota l'influx mediterrani dels gitanos de la Camarga, com va explicar Donat Putx (Bob Dylan al país dels Gipsy Kings).

Si busqueu material seu a Youtube o Spotify, armeu-vos de paciència! De moment encara podem comprar els seus discos...

Video: http://www.youtube.com/watch?v=vxfW8lKIYa0